

thi der laa en virkelig Alvor der bagved, og Højre følte et virkeligt Ansvar, da det lavede de provisoriske Love og byggede Københavns Befæstning provisorisk. Det var under Ansvar, de havde den ansvarlige Sagkundskab bag sig; men, siger saa det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds, det forholder sig ganske anderledes med det Provisorium, som Forsvarsministeren udsteder ved Hjælp af sine 27; der er ikke nogen saadan alvorlig Følelse af Ansvar bagved ham, det vil altsaa sige, at det, „de 27“ nu ere i Færd med at begaa, nemlig at hævde deres gamle Standpunkt, har ikke noget med virkelig Ansvarsfølelse at gøre, det er et Standpunkt, de indtage, fordi de ere bange for deres Vælgere ude i deres Valgkredse. Det er altsaa ikke et virkeligt overbevisningstro Standpunkt, de have. Dette er jo et Angreb af saa voldsom Karakter, at det forekommer mig, at „de 27“ vilde være i deres gode Ret til straks at sige: Her er intet Makkerskab mere mellem os og Højre.

Saa siger det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) videre, at det, „de 27“ gøre, er, at de tage Revolveren i Haanden og holde den for Brystet af Højre og sige: Hvis I ikke ville gøre netop det, vi forlange, I skulle gøre, trykke vi Revolveren af imod jer. Det forekommer mig, at det værste for Højre er, at det løber for Revolveren, det er bange for den. Hvis det virkelig var saaledes, at Højre vilde tage Revolveren ud af Haanden paa „de 27“, kunde det jo gøre det saa let som noget, det kunde blot antyde, at det var parat til straks at gaa sammen med Socialdemokratiet og det radikale Venstre om at sætte den nuværende Forsvarsminister under Rigsretsanklage — ja, der kunde for Resten være andre Udveje ogsaa. Men det er slet ikke Højres Agt.

Det forekommer mig, at Medlemmerne af „de 27“s Gruppe maa, eftersom Stillingen nu har udviklet sig for dem, faa en klar Følelse af Sandheden, der ligger i det gamle Ord om, at giver man Fanden den lille Finger, tager han hele Haanden, ogsaa kommer til at passe nu paa dem. De kunne jo ikke tilfredsstille Højre, saa længe de staa paa Venstres Standpunkt, de kunne kun tilfredsstille Højres Krav den Dag, de i Virkeligheden gaa over til Højres Standpunkt. At Højre har frit Spil overfor Gruppen „de 27“, ligger jo selvfølgelig deri, at det Standpunkt, „de 27“ have indtaget, er et umuligt Standpunkt. Det er et umuligt militært Standpunkt at ville gøre København til en stærk Fæstning mod den

ene Side og lægge den fuldstændig aaben til den anden Side, og det er jo det, der er Venstres Standpunkt nu. Det har ikke alle Dage været Venstres Standpunkt, det var oprindelig Venstres Standpunkt, at København skulde være en aaben By, og det var det navnlig, fordi, hvis man befæstede København mod Søsiden, vilde det være ensbetydende med, at man til sidst ogsaa blev tvungen til at befæste den mod Landsiden. Jeg tror, at det er den nuværende højtærede Konseilspræsident, der har sagt dette en Gang, at Søbefæstningen naturnødvendigt drog Landbefæstningen efter sig. Det vilde være umuligt at antage, at Fjenden, hvis han vilde gøre os Fortræd, skulde gøre Forsøg paa at angribe os der, hvor vi var befæstede. Naar København var befæstet mod Søsiden, men aaben mod Landsiden, kunde Fjenden tage København ved at marchere ad Strandvejen ind i Byen. Det var den nuværende højtærede Konseilspræsidents Standpunkt tidligere, og det var Venstres Standpunkt. Men saa har Venstre efterhaanden ladet sig forlede til at gaa med til Søbefæstningen, og deraf følger, at de til syvende og sidst ogsaa ville blive nødt til at give sig Højres Standpunkt i Vold og gaa med til Københavns Landbefæstning. Det andet er umuligt. Det er en ren Misforstaaelse af det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), naar han tror, at det Standpunkt, han og hans Folk staa paa, kan vinde nogen som helst Tilslutning ude i Befolkningen. Det kan ikke vinde nogen Tilslutning, det viste det sidste Valg ogsaa fuldt vel, det er et Standpunkt, der maa forlades.

Vi Socialdemokrater bebrejdede Venstre, at de have ført os ind i den Situation, vi nu staa i. Det er Venstres Skyld, at Stillingen er, som den er, at Højre i Virkeligheden til syvende og sidst kan tvinge Venstre til at gøre Højres Villie i det Spørgsmaal, her foreligger. Vi bebrejdede ikke Højre deres Standpunkt. Vi bekæmper Standpunktet, men vi bebrejdede ikke Højre, at de kræve det mest mulige Militærvesen; det har Højre altid gjort. Det, vi bebrejdede Højre, er, at de nu ere i Færd med at afslutte et Forlig, at gaa med til en Militærordning, som er stik imod de Løfter, Højres Repræsentanter have givet deres Vælgere. (Lange: Det kan De jo lade os om!) Og det vil ogsaa komme til at gaa ud over Højre. De skabe os et Militærvesen, som ikke noget Menneske her i Landet kan have nogen som helst Tillid til. Et æret Medlem af Højre siger, at det